

Sentencja

- 1) Artykuł 12 ust. 3 dyrektywy Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy windykacji roszczeń dotyczących niektórych opłat, cel, podatków i innych obciążeń, zmienionej przez dyrektywę Rady 2001/44/WE z dnia 15 czerwca 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że sądy państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma organ współpracujący, zasadniczo nie mają kompetencji w zakresie badania wykonalności dokumentu umożliwiającego egzekucję. Jednak, w przypadku gdy sąd tego państwa członkowskiego rozpatruje skargę skierowaną przeciwko ważności lub prawidłowości środków dochodzenia roszczenia, takich jak doręczenie tytułu wykonawczego, sąd ten jest uprawniony do zbadania, czy środki te zostały przeprowadzone prawidłowo, zgodnie z przepisami tego państwa członkowskiego.
- 2) W ramach wzajemnej pomocy ustanowionej na mocy dyrektywy 76/308, zmienionej przez dyrektywę 2001/44 celem umożliwienia wykonania praw adresatowi dokumentu umożliwiającego egzekucję doręczenie mu tego dokumentu powinno zostać dokonane w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma organ współpracujący. Celem zapewnienia poszanowania tego prawa do sądu krajowego należy zastosowanie prawa krajowego, biorąc pod uwagę zapewnienie pełnej skuteczności prawa wspólnotowego.

(¹) Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Wyrok trybunału (druga izba) z dnia 28 stycznia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België — Belgia) — Państwo belgijskie przeciwko Direct Parcel Distribution Belgium NV

(Sprawa C-264/08) (¹)

(Wspólnotowy kodeks celny — Dług celny — Kwota należności celnych — Artykuły 217 i 221 — Środki własne Wspólnot — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1150/2000 — Artykuł 6 — Wymóg uwzględnienia kwoty należności przed powiadomieniem dłużnika — Pojęcie kwoty prawnie należnej)

(2010/C 63/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Państwo belgijskie

Strona pozwana: Direct Parcel Distribution Belgium NV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van Cassatie van België — Interpretacja art. 217 ust. 1 i art. 221 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (wersja obowiązująca w 1992 r.) (Dz.U. L 302, s. 1) oraz art. 6 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, s. 1) — Pobranie a posteriori należności przywozowych lub wywozowych — Wymóg uwzględnienia kwoty należności przed powiadomieniem dłużnika — Pojęcie „wpisana do rejestru lub zaewidencjonowana w inny, równoważny sposób” — Zwrot nienależnej kwoty

Sentencja

- 1) Artykuł 221 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny powinien być interpretowany w ten sposób, że „zaksięgowanie” kwoty cła do pobrania, o którym mowa w tym artykule, stanowi „zaksięgowanie” owej kwoty w sposób określony w art. 217 ust. 1 tego kodeksu.
- 2) „Zaksięgowanie” w rozumieniu art. 217 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 powinno być odróżniane od wpisu ustalonych należności celnych na rachunek środków własnych, o którym mowa w art. 6 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot. Ponieważ art. 217 rozporządzenia nr 2913/92 nie przewiduje praktycznych procedur „zaksięgowania” w rozumieniu tego przepisu ani też w związku z tym nie przewiduje żadnych minimalnych wymogów technicznych lub formalnych, zaksięgowanie to powinno być dokonane w taki sposób, aby zapewniało, że właściwe organy celne wpisują prawidłową kwotę należności celnych przywozowych lub należności celnych wywozowych, która wynika z długu celnego, do rejestru lub ewidencjonują ją w inny, równoważny sposób, aby umożliwić między innymi, by zaksięgowanie konkretnych odnośnych kwot zostało ustalone w sposób dokładny również względem zobowiązanego do zapłaty.

- 3) Artykuł 221 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 powinien być interpretowany w ten sposób, że powiadomienie dłużnika przez organy celne, zgodnie z odpowiednią procedurą, o wysokości kwoty podlegających zapłacie należności celnych przywozowych lub wywozowych jest skuteczne jedynie w wypadku uprzedniego zaksięgowania kwoty tych należności przez wskazane organy. Państwa członkowskie nie muszą przyjmować szczególnych przepisów proceduralnych dotyczących sposobu, w jaki należy dokonać powiadomienia podmiotu zobowiązanego do uiszczenia należności celnych o kwocie należności celnych przywozowych lub wywozowych, jeżeli do tego powiadomienia można zastosować krajowe przepisy proceduralne o zakresie ogólnym, gwarantujące podmiotowi zobowiązanemu do uiszczenia należności celnych odpowiednią informację i pozwalające mu na obronę swych praw przy pełnej znajomości okoliczności sprawy.

- 4) Prawo wspólnotowe nie sprzeciwia się temu, aby sąd krajowy oparł się na domniemaniu związanym z oświadczeniem organów celnych, zgodnie z którym „zaksięgowanie” kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych w rozumieniu art. 217 rozporządzenia nr 2913/92 zostało dokonane przed powiadomieniem dłużnika o tej kwocie, o ile przestrzegane są zasady skuteczności i równowagi.
- 5) Artykuł 221 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 należy interpretować w ten sposób, że powiadomienie o kwocie podlegających zapłacie należności celnych powinno zostać poprzedzone zaksięgowaniem tej kwoty przez organy celne państwa członkowskiego oraz że w braku prawidłowego zaksięgowania zgodnie z art. 217 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 kwota ta nie może zostać pobrana przez organy celne, które zachowują jednak możliwość ponownego powiadomienia o niej, przy poszanowaniu warunków przewidzianych w art. 221 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 i przepisów dotyczących przedawnienia obowiązujących w chwili, w której powstał dług celny.
- 6) Pomimo iż kwota należności przywozowych lub wywozowych jest „prawnie należna” w rozumieniu art. 236 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2913/92 nawet wówczas, gdy zobowiązany do zapłaty został o niej powiadomiony, a kwota ta nie została uprzednio zaksięgowana zgodnie z art. 221 ust. 1 tego rozporządzenia, to jednak jeżeli powiadomienie takie nie jest już możliwe na skutek tego, że termin ustalony w art. 221 ust. 3 rzeczonego rozporządzenia upłynął, zobowiązany do zapłaty zasadniczo powinien uzyskać zwrot tej kwoty od państwa członkowskiego, które ją pobrało.

(¹) Dz.U. C 247 z 27.9.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 stycznia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Mons — Belgia) — Société de Gestion Industrielle (SGI) przeciwko państwu belgijskiemu

(Sprawa C-311/08) (¹)

(Swoboda przedsiębiorczości — Swobodny przepływ kapitału — Opodatkowanie bezpośrednie — Przepisy w zakresie podatków dochodowych — Określenie dochodu osób prawnych podlegającego opodatkowaniu — Spółki pozostające w stosunkach współzależności — Wyjątkowa i nieodpłatna korzyść przyznawana przez krajową spółkę powiązanej z nią spółce z siedzibą w innym państwie członkowskim — Zaliczenie kwoty przedmiotowych korzyści do dochodów własnych krajowej spółki, która korzyść przyznała — Wyważony podział władztwa podatkowego pomiędzy państwami członkowskimi — Zwalczanie unikania opodatkowania — Zwalczanie praktyk stanowiących nadużycie — Proporcjonalność)

(2010/C 63/11)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Mons

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société de Gestion Industrielle (SGI)

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de première instance de Mons (Belgia) — Wykładnia art. 12, 43, 48 i 56 WE — Dopuszczalność uregulowania krajowego przewidującego opodatkowanie w spółce będącej rezydentem nadzwyczajnych lub dobrowolnych korzyści przyznanych spółce niebędącej rezydentem pozostającej w związku współzależności, lecz nieprzewidującego takiego opodatkowania w przypadku takich samych korzyści przyznanych spółce będącej rezydentem

Sentencja

Wykładni art. 43 WE w związku z art. 48 WE należy dokonywać w ten sposób, że nie sprzeciwia się on co do zasady takim jak rozpatrywane przed sądem krajowym przepisom państwa członkowskiego, na podstawie których wyjątkowa lub nieodpłatna korzyść jest opodatkowana w spółce będącej rezydentem, gdy korzyść ta została przyznana spółce mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, z którą ta pierwsza spółka pozostaje bezpośrednio lub pośrednio w stosunkach współzależności, podczas gdy korzyść taka nie byłaby opodatkowana w spółce będącej rezydentem, jeśli zostałaby przyznana innej spółce będącej rezydentem, z którą ta pierwsza spółka pozostaje w takich stosunkach. Jednakże do sądu krajowego należy przeprowadzenie badania, czy takie jak rozpatrywane przed sądem krajowym przepisy nie wykraczają poza to co niezbędne dla osiągnięcia realizowanych przez nie celów, rozpatrywanych łącznie.

(¹) Dz.U. C 260 z dnia 11.10.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-333/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swobodny przepływ towarów — Artykuły 28 WE i 30 WE — Ograniczenie ilościowe w przywozie — Środki o skutku równoważnym — System uprzedniego zezwolenia — Środki pomocnicze w przetwarzaniu i środki spożywcze, do których przygotowania wykorzystano środki pomocnicze w przetwarzaniu pochodzące z innych państw członkowskich, w których są one legalnie produkowane lub sprzedawane — Procedura pozwalająca przedsiębiorcom na uzyskiwanie wpisu takich substancji do „pozytywnego wykazu” — Klauzula wzajemnego uznania — Krajowe ramy regulacyjne stwarzające stan braku pewności prawa po stronie przedsiębiorców)

(2010/C 63/12)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: B. Stromsky, pełnomocnik)